

เต๋า ทะเล

แปลจากเรื่อง

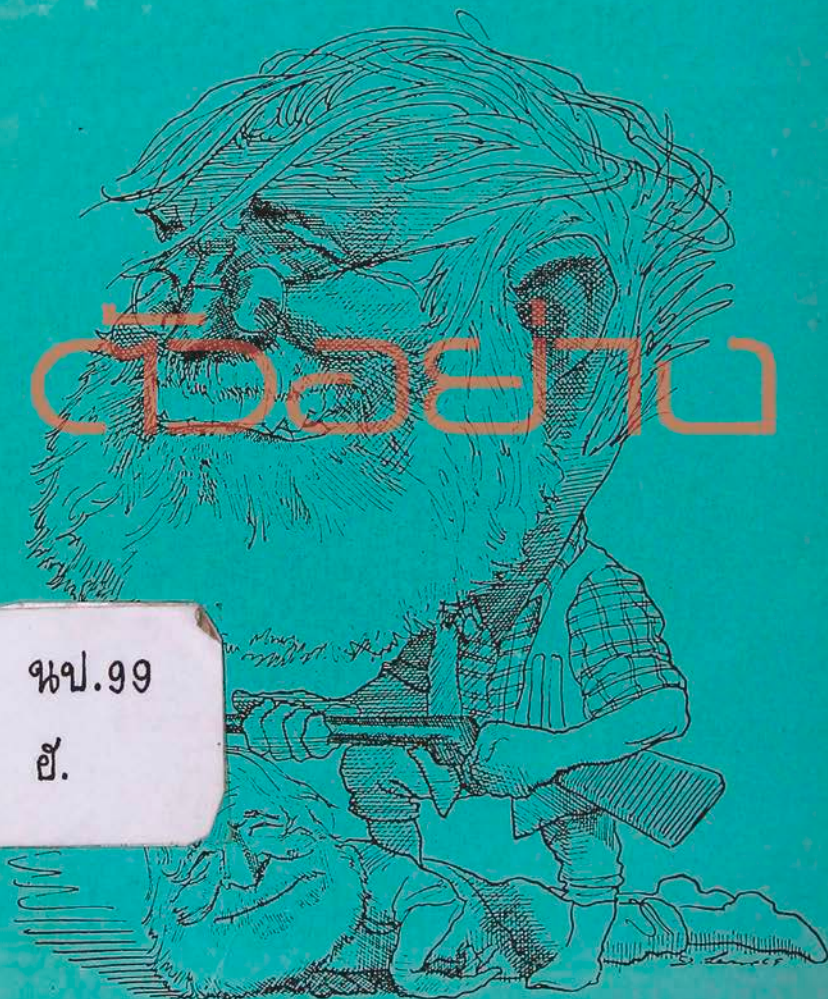
THE
OLD MAN
AND
THE SEA

ของ เออเนสค์ เฮมิงเวย์

ตัวอย่าง

พ.๙๙

๕.

ประวัติผู้ประพันธ์

เอิร์นเนสต์ มิลเลอร์ เฮย์มิงเวย์ เกิดเมื่อปี
ค.ศ. ๑๘๙๙ ณ โอ๊ค ปาร์ค ซึ่งเป็นแถบชนเมืองที่
ขึ้นหน้าขึ้นตาของนครชิคาโก อันเป็นที่ซึ่งบิดาของเขา
ผู้เป็นนักกีฬาที่เก่งกาจ ประกอบอาชีพเป็นนายแพทย์อยู่
เขาเป็น บุตรคน ที่สองใน บรรดา บุตรหกคน ของตระกูล
ครอบครัวของเขาใช้วันหยุดพักผ่อนอยู่แถว ๆ รีมทะเล
สาบ เพื่อล่าสัตว์ ในมิชิแกน ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับอาณา
นิคมของชนชาติอินเดียนแดง แม้ว่าเขาจะมีความมุ่งมั่น
และประสบความสำเร็จในด้านการศึกษเป็นอย่างดีก็ตาม
แต่ถึงกระนั้น เอิร์นเนสต์ ก็ยังหลบหนีออกจากบ้านถึง
สองครั้ง ก่อนที่จะเข้าร่วมอยู่ใน แคนซัส ซิตี้ สตาร์
ในฐานะผู้สื่อข่าว ในปี ค.ศ. ๑๙๑๗ ในปีต่อมาเขา
อาสาสมัครเป็นพนักงานขับรถพยาบาลออกแนวหน้าทาง

ด้านประเทศอิตาลี และได้รับบาดเจ็บสาหัส เมื่อกลับไป
ไปยัง สหรัฐ อเมริกาเขาก็เริ่มเขียนบทความลงตีพิมพ์ใน
นิตยสาร ไตรอนโต้ สตาร์ วีคลี่ ในปี ๑๙๑๙ และต่อมา
ในปี ค.ศ. ๑๙๒๑ เขาก็เข้าสู่ชีวิตสมรส ในปีเดียวกัน
นั้นเองเขาเดินทางไปยังยุโรป ในฐานะผู้สังเกตการณ์
รวบรวมส่งข่าวสารให้แก่หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ เขาได้เข้า
ร่วมประชุมครั้งสำคัญ ๆ หลายครั้ง ณ ประเทศฝรั่งเศส
เขาได้พบปะสังสรรค์กับ เกอทรูด สไตน์ ซึ่งต่อมาภายหลัง
ได้เกิดทะเลาะเบาะแว้งกันขึ้น และได้พบกับเอิร์สรา
ปาวนด์ และ เจมส์ จ้อยซ์ เขาเข้าไปสังเกตการณ์เพื่อ
ส่งข่าวสารในสงคราม กรีก เทอร์กี่ ในปี ค.ศ. ๑๙๒๒
นวนิยายสามเรื่องและกวีรวมสิบบท ได้รับการจัดพิมพ์
ขึ้นในมหานครปารีส เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๒๓ หลังจากนั้น
เขาใช้ชีวิตโดยการเป็นนักสู้วัว กีฬาล่าสัตว์ และ การ
ตกปลาในท้องทะเลลึก เขาไปประเทศสเปนในระหว่าง
สงครามกลางเมือง ชีวิตในระยะหลัง ๆ ของเขา อยู่
ในคิวบา และเขาถึงแก่กรรมเมื่อเดือนกรกฎาคม ปี
ค.ศ. ๑๙๖๑

เขาเริ่มก่อร่างสร้างตัวโดยการเป็นนักข่าว เอาจริง
เอาจังและมีวิธีการเขียนหนังสือในลักษณะของ อเมริกัน
สไตล์ ที่ค่อนข้างจะแปลกแหวกแนวผิดกับคนอื่น ๆ
ซึ่งหนังสือ ของเขาเป็น ที่กล่าวขวัญ ถึงกันอยู่ เสมอตลอด
ชั่วชีวิตของเขา แต่เท่าที่ จอห์น เวนน์ ได้เขียนไว้หลัง
จากที่เขาได้สิ้นชีวิตไปแล้วก็คือ “แม้ว่าจะมีนักเขียน
หลายต่อหลายคนพยายามที่จะเลียนแบบการเขียนหนังสือ
ของเขา แต่ก็ไม่มี “กลุ่มนักเขียนเหมือนเฮมิงเวย์” เกิด
ขึ้น เนื่องจากมาตรฐานที่เขาได้วางเอาไว้มันเป็นสิ่งที่
จริงจังมากเหลือเกิน

หนังสือเรื่องอื่น ๆ ที่ดีเด่นของเฮย์มิงเวย์ ก็คือ
A Farewell to Arms (1929), Death in the
Afternoon (1932), For Whom the Bell Tolls (1940)
เฮย์มิงเวย์ ได้รับรางวัลโนเบลไพรซ์ สาขาวรรณคดี
ใน ปี ค.ศ. ๑๙๕๔ เขามีบุตรชายรวมสามคน.

ถ้อยแถลง

เฒ่าทะเล เป็นบทประพันธ์ดีเด่น ประพันธ์โดย เอิร์นเนสต์ มิลเลอร์ เฮย์มิงเวย์ เป็นบทประพันธ์ซึ่ง ได้รับรางวัลโนเบลไพรัช ประจำปี ค.ศ. ๑๙๕๔ แห่ง สาขาวรรณคดียอดเยี่ยมประจำปี

เฒ่าทะเล เป็นเรื่องชีวิตของชายชรา คนหาปลา ผู้อ้างว้าง ยากจน เต็มไปด้วยความหวัง และความหลัง อันรุ่งโรจน์ แม้ว่าจะมีความรัก สงสาร ต่อสิ่งที่เขาจะต้องพิชิต คือปลา แต่ก็จำต้องกระทำลงไป เพราะชีวิตที่เขาไม่สามารถจะเลือกเกิดได้ ทำให้เขาต้องกำหนดมาเป็นคนหาปลา

การต่อสู้ครั้งนี้เป็นการต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายในชีวิตของการเป็นคนหาปลาของเขา เป็นการต่อสู้ซึ่ง เต็มไปด้วยกลวิธี และไหวพริบ ทั้งฝ่ายมนุษย์ และ สัตว์ ท้ายที่สุดผลที่เขาได้รับที่เหลืออยู่ก็คือ ความทรงจำ แต่เพียงเท่านั้น เขาประสบความพ่ายแพ้และได้รับชัยชนะในเวลาเดียวกัน

เผ่าทะเลแสดงให้เห็นถึงชีวิตในวัยชรา ความรัก
ในธรรมชาติ ท้องทะเลสีเขียวคราม และความรักระหว่าง
เด็กน้อย มาโนลิน กับชายชรา ซานติอาโก ซึ่งลึก
ซึ้งประทับใจ ความอาทรที่ทั้งสองมีต่อกันนั้น เป็นสิ่ง
ที่ล้ำคุณค่า ยากที่จะหาสิ่งใดมาเปรียบ.

สยัธว

กรุงเทพมหานคร

๓๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๗

เขาเป็น ชายชรา ผู้ซึ่งหาปลา อยู่ ตามลำพังในเรือ
กรรเชียงลำเล็ก ในแถบทะเลกระแสน้ำอุ่น กัลฟ์สตรีม
จนถึงบัดนี้ เขาออกไปหาปลาเป็นเวลานานถึงแปดสิบสี่
วัน โดยที่ไม่ได้ปลาเลยแม้แต่สักตัว. ภายในสี่สิบวันแรก
เด็กผู้ชายคนหนึ่งได้ออกไปกับเขาด้วย. แต่หลังจากสี่สิบ
วันที่ไม่ได้ปลาเลยแม้แต่ตัวเดียว บิคารมารดาของเจ้าหนู
ก็บอกเขาว่า ขณะนี้ชายชราตกอยู่ในสภาพที่ไม่มีโชค
อันเป็นโชคร้ายอย่างร้ายแรงแล้วอย่างแน่นอน, และเจ้า
หนูผู้นั้นก็ต้องยอมปฏิบัติตามคำสั่งของบิคารมารดาโดยไป
อยู่กับเรือลำอื่น ซึ่งจับปลาตัวใหญ่ได้ถึงสามตัวภายใน
สัปดาห์แรก. มันทำให้เจ้าหนูเศร้าเสียใจที่ได้เห็นว่าแต่
ละวัน ชายชรากลับเข้ามาพร้อมกับเรือที่ว่างเปล่า และ
มักจะลงไปช่วยชายชราอยู่เสมอโดยการช่วยยก ไม่ว่าจะ
เป็นขดเชือก หรือหลอด และฉมวก และใบเรือซึ่งพัน

อยู่รอบเสากระโดงเรือ. ใบเรือมีรอยปะด้วยถุงผ้า, ม้วน
ตัวอยู่, มันมองดูราวกับว่าเป็นธงแห่งความพ่ายแพ้
ตลอดกาล

ชายชราเป็นชายร่างเล็ก และผมมีแต่กระดุก
ที่ต้นคอเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่นลึก. บนแก้มทั้งสองของ
เขาเป็นรอยด่างเกรียมบนผิวหนังอันเกิดจากแสงอาทิตย์
อันแผดกล้าสะท้อนจากผิวน้ำทะเลในเขตอบอุ่น. รอย
ด่างพาดอยู่ทั้งสองข้างของใบหน้าของเขา และมือของเขา
มีรอยแผลเป็นย่นลึก เพราะการจับสายเบ็ดเมื่อจับปลา
ขนาดใหญ่ที่มีน้ำหนักมาก. แต่ไม่มีแผลเป็นที่เกิดขึ้น
ใหม่เลย. รอยแผลเป็นเหล่านั้นเก่าเหมือนกับการสึก
กร่อนในทะเลทรายซึ่งปราศจากปลา.

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับตัวเขา ล้วนแต่เก่าแก่.
นอกจากนัยน์ตาทั้งคู่ของเขา ซึ่งเป็นสีเดียวกับสีของน้ำ
ทะเล เป็นนัยน์ตาที่แจ่มใสและไม่ยอมพ่ายแพ้.

“ซานตือโก้,” เจ้าหนูเอ๋ยขึ้นในขณะที่ทั้งสองขึ้น
จากเรือซึ่งถูกลากเข้ามา เพื่อขึ้นไปบนฝั่ง. “ฉันสามารถ
ที่จะออกทะเลกับตาได้อีก. เราหาเงินได้บ้างแล้ว.”

ชายชราเคยสอนเจ้าหนูให้ตกปลา และเจ้าหนูก็รักเขา.

“อย่าเลย,” ชายชราตึง. “เจ้าอยู่กับเรือที่มีโชค, อยู่กับพวกเขาเถิด.”

“แต่ว่าตาจำได้ ถึงการ ออกเรือ ถึงแปดสิบเจ็ดวัน โดยไม่ได้ปลาเลยได้ไหม? และแล้วเราก็จับปลาตัวใหญ่ ๆ ได้ทุก ๆ วัน ตลอดเวลาสามอาทิตย์.”

“จำได้ซี,” ชายชราบอก. “ทราบว่าเจ้าไม่ได้ไปจากตาเพราะจงอยู่ในใจหอรอก.”

“เป็นเพราะพ่อที่ทำให้ฉันต้องจากไป. ฉันเป็นเด็กและต้องเชื่อฟังพ่อ.”

“ตารู้,” ชายชราบอก. “มันเป็นเรื่องธรรมดาเหลือเกิน.”

“พ่อไม่มีความศรัทธามากนักหรอก.”

“ใช่,” ชายชราเห็นด้วย. “แต่เรามี. เรามีโช ไหมล่ะ?”

“มี.” เจ้าหนูตอบ, “ที่ร้านแทแเรชฉันจะซื้อเบียร์เลี้ยงตาได้ไหม แล้วเราก็จะได้ช่วยกันขนของกลับบ้าน.”

“ได้ซี,” ชายชราบอก. “ระหว่างคนหาปลาด้วยกันนี่.”

ทั้งสองนั่งลงที่ร้านแทแรวช คนหาปลาหลายคนพากันหาเรื่องสนุกจากชายชรา และเขาก็ไม่รู้สึกโกรธเคือง คนอื่น ๆ , ในบรรดาคนหาปลาที่ชรามากกว่าเขา, มองดูเขาแล้วก็รู้สึกเศร้าใจ. แต่พวกเขาก็ไม่ได้แสดงอะไรออกมา และพวกเขาพากันพูดคุยอย่างสุภาพถึงเรื่องของกระแสน้ำและความลึกของท้องทะเล ซึ่งพวกเขาหย่อนสายเบ็ดลงไป และพูดคุยกันถึงเรื่องอากาศที่ดีอย่างสม่ำเสมอ และสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาได้เคยพบเห็นมา. คนหาปลาซึ่งประสบความสำเร็จในวันนั้นได้พากันเข้าฝั่งแล้วและได้แล่นเรือปลามาขึ้นบก และช่วยกันยกโดยวางพาดตามความยาวของไม้กระดานสองแผ่น, มีชายสองคนเดินโซซัดโซเซอยู่ที่ปลายไม้กระดานแต่ละแผ่น, เพื่อนำไปยังโกดังปลาอันเป็นที่ซึ่งพวกเขาคอยรอน้ำแข็งที่จะมานำเอาไปยังตลาดในฮาวาน่า. พวกที่จับปลาตามได้ต่างก็นำเอาไปยังโรงงานปลาฉลาม ซึ่งอยู่อีก ทางด้านหนึ่งของอ่าวเล็ก ๆ อันเป็นที่ซึ่งเขาจะแขวนมันไว้บน

ท่อนไม้และรอกตาขอ, ตับปลาจลามถูกชำแหละออกมา, กรีบบูกตักตักออก และหนังก็ถูกถลกออกมา เนื้อของมัน ก็ถูกแล่ออกเป็นชิ้นบาง ๆ เพื่อนำไปใส่เกลือ.

เมื่อกระแสนลมพัดมาทางด้านทิศตะวันออก กลิ่น ลอยผ่านอ่าวมาจากทางด้านโรงงานปลาจลาม, แต่ใน วันนั้นมี แต่เพียงกลิ่นอ่อน ๆ เนื่องจาก กระแสนลมพัดวน ไปทางทิศเหนือ และแล้วก็จางหายไป ทำให้ที่ร้าน แทบจะ เต็มไปด้วยแสงแดดและน้ำเพลิดเพลิน.

“ซานตืออากี้,” เจ้าหนูเรียก.

“ว่ายังไง,” ชายชราถาม. เขากำลังถือแก้วของ เขาอยู่ในมือและกำลังคิดย้อนหลัง ไปถึงเมื่อหลายปีที่ผ่านมา แล้ว.

“ฉันสามารถจะออกไปจับปลาซาร์ดีนมาให้ตาใน วันพรุ่งนี้ได้ไหม?”

“อย่าเลย, ไปเล่นเบสบอลเถิด. ตายังสามารถ กรรเชียงเรือไหว แล้วโรเกลลิโอจะทำหน้าที่เหวี่ยงแห.”

“ฉันอยากจะไป.. ถ้าฉันไม่สามารถที่จะตกปลา กับ ตาได้ ฉันก็อยากจะช่วยในเรื่องอื่น ๆ ”

“เจ้าซื่อเบียร์ให้ตากิน,” ชายชราพูด. “เจ้าเป็นผู้ใหญ่คนหนึ่งแล้ว.”

“ตอนที่ตาพาลงเรือไปด้วยครั้งแรกนั้นฉันอายุก็ชวบแล้วตา?”

“หาชวบ และเจ้าเกือบจะถูกฆ่าตายขณะที่ตาจับปลาเหมือนกับคนอ่อนหัด และมันเกือบจะทำให้เรือแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย. เจ้ายังจำได้หรือเปล่าล่ะ?”

“ฉันยังสามารถจำได้ถึงเสียงมันฟาดหาง เสียงกระแทก เสียงกระแทกเรือหักและเสียงหวดไม้. ฉันยังสามารถจำได้ว่าตาจับฉันเหวี่ยงไปทางหัวเรืออันเป็นที่ซึ่งขดเชือกเปียก ๆ วางอยู่ และรู้สึกว่เรือทั้งลำสั่นสั่นและเสียงไม้ตีลงไปกับตัวของมันราวกับว่ากำลังโค่นต้นไม้ลงมา และมีกลิ่นคาวเลือดสด ๆ คลุ้งไปทั่ว.”

“เจ้าสามารถจำเรื่องเหล่านั้นได้จริง ๆ หรือว่าเพราะตาเป็นคนเล่าให้เจ้าฟัง?”

“ฉันจำ ทุกสิ่งทุกอย่างได้ นับตั้งแต่เราได้เริ่มออกเรือไปด้วยกันในหนแรก.”

ชายชรามองดูเจ้าหนูตัวยวบยงตาสีเหล็ก, อันเป็น

สายตาที่เต็มไปด้วยความรักและเชื่อมั่น

“ถ้าหากว่าเจ้าเป็นลูกของตา ตาก็จะพาเจ้าออกทะเลและลองเสี่ยงดู,” เขาบอก. “แต่นี้เจ้าเป็นลูกของพ่อและแม่ของเจ้า และเจ้าก็อยู่ในเรือลำที่มีโชคอยู่แล้ว.”

“ฉันจะไปเอาปลาซาร์ดีนได้ไหม? ฉันรู้ว่าจะหาเหยื่อสักสี่ชิ้นได้ที่ไหนด้วยซี.”

“ตามีของตาเหลืออยู่แล้ววันนี้. ตาใส่เกลือเอาไว้ในกล่อง.”

“ให้ฉันหาเหยื่อใหม่ ๆ ให้สี่ชิ้นเถอะน่าตา.”

“ซันเดียว,” ชายชราบอก. ความหวังและความเชื่อมั่นของเขาไม่เคยจากไป, แต่ในขณะนั้นมันกระปรี้กระเปร่าราวกับสายลมที่กำลังพัดพริ้วอยู่.

“สองน่าตา,” เจ้าหนูต่อรอง.

“สอง,” ชายชรายอม. “เจ้าไม่ได้ขโมยมันเอามานี้,”

“ถ้าเป็นไปได้,” เจ้าหนูบอก. “แต่ว่าฉันซื้อเหยื่อพวกนี้มานะตา.”

“ขบใจ,” ชายชราบอก. เขารู้สึกแสนจะธรรมดา

จนเกินกว่าที่จะ พิศวงเมื่อเขาได้ รับความ น้อยเนื้อต่ำใจ.
แต่เขาทราบดีว่าเขาได้รับความน้อยเนื้อต่ำใจ และเขา
ทราบว่ามันไม่เป็นที่น่าอัปอาย และมันไม่ได้ทำให้
สูญเสียความพากพวมอันแท้จริงไป.

“พรุ่งนี้จะเป็นวันที่ดีวันหนึ่ง ในกระแสนคลื่นเช่น
นี้,” เขาบอก.

“ตากำลังจะออกไปในทะเลแถบไหน?” เจ้าหนุ
ถามขึ้น.

“ออกไปไกลพอที่กระแสนลมจะพัดกลับเข้าฝั่งได้,”
เขาต้องการที่จะออกทะเลก่อนที่ตะวันจะขึ้น.”

“มันจะพยายามที่จะให้เจ้าของเรือออกไปไกลฝั่ง,”
เจ้าหนุบอก. “ถ้าหากว่าตาเกิดตกปลาอะไรที่ตัวใหญ่
จริง ๆ ได้สักตัวหนึ่ง เราจะได้สามารถไปช่วยตาได้.”

“เขาไม่ชอบที่จะออกไปไกลจากฝั่งมากนัก.”

“ใช่,” เจ้าหนุบอก, “แต่ฉันเห็นบางสิ่งบางอย่าง
ที่เขาไม่เห็น อย่างเช่นนกตัวหนึ่งกำลังทำอะไรอยู่ และ
จะให้เขาตามปลาโลมาออกไป.”

“ตาของเขาแย่มากอย่างนั้นเชียวหรือ?”

“เขาเกือบจะมองไม่เห็นอะไรอยู่แล้ว.”

“ออกจะประหลาดอยู่,” ชายชรารำพึง. “เขาไม่เคยออกไปจับเต่า. อันเป็นสิ่งที่จะทำให้ลายสลายตาของเขา.”

“แต่ตาออกไปจับเต่าแถบฝั่งทะเลมอสกิโต้ นับเป็นปี ๆ แต่นัยน์ตาของเขาก็ยังดีอยู่.”

“ตามันเป็นคนแก่ที่ออกจะประหลาดอยู่น้อย ๆ.”

“แต่ตอนนั้นตากำลังแข็งแรงมาก พอที่จะจับปลาที่ใหญ่มากจริง ๆ สักตัวหนึ่งไม่ใช่หรือ?”

“ตาก็คิดอย่างนั้นแหละ. และมันก็มีกลวิธีอยู่หลายอย่างที่เดียว.”

“เราช่วยกันขนของกลับไปพักกันเถอะ,” เจ้าหนูออกปากชวน. “ฉันก็จะได้อาเหออกไปหาปลาซาร์ดีน.”

ทั้งสองหยิบคันเบ็ดขึ้นมาจากเรือ. ชายชราแบกเสากระโดงไว้บนบ่า และเจ้าหนูแบกหีบไม้ใส่สายเบ็ด, ซึ่งเป็นเชือกที่ถักเป็นเปียแข็งสีน้ำตาลคล้ำ, หลาวและฉมวกพร้อมกับค้ำของมัน. กล่องใส่เหยื่อซึ่งอยู่ทางท้ายเรือและไม่ซึ่งใช้สำหรับตีปลาใหญ่ให้เชื่องขณะที่มันถูกจับได้และถูกนำเข้ามาอยู่ข้างลำเรือ. ไม่มีใครที่จะ

ขโมยสิ่งเหล่านี้ไป จากชายชราแต่ว่าเป็น การดีที่จะนำเอา
ใบเรือและขดสายเบ็ดที่หนักกลับไปที่พัก เพราะหยาด
น้ำค้างเป็นสิ่งที่เลวร้ายสำหรับสิ่งเหล่านี้และ, แม้ว่า
ชายชราจะแน่ใจเป็นอย่างยิ่งว่าไม่มีใครซึ่งเป็นคน แถบ
เดียวกันจะขโมยมันไปจากเขาก็ตาม, ชายชราก็ยังคง
คิดว่า หลาวและฉมวกนั้นก็สิ่งส่อใจอยู่ไม่น้อยใน
การที่จะทิ้งเอาไว้ในเรือ.

ทั้งสอง พวกกันเดิน ไปตามถนนตรง ไปยังกระท้อ
ของ ชายชรา แล้วก็เดินผ่าน ประตูที่เปิดอยู่เข้าไปข้างใน.
ชายชราพึงเสากระ โดงเรือซึ่งมี ใบม้วนพันอยู่ไว้ที่ฝากระ
ต้อบ และเจ้าหนว้างกล่องและคันเบ็ดไว้ที่ข้าง ๆ เสา
กระโดงเรือ. เสากระโดงเรือนั้นมีความยาวเกือบจะเท่า
กับความยาวของห้องในกระท้อ. กระท้อบสร้างด้วยใบ
ปาล์มแข็งที่มีชื่อเรียกว่า “กูอาโน” ภายในกระท้อบมี
เตียงหลังหนึ่ง, โต๊ะตัวหนึ่ง, เก้าอี้ตัวหนึ่ง, และที่มุม
หนึ่งบนพื้นอันแสนจะสกปรกซึ่งใช้เป็น ที่หุงต้มถ้วยชาม.

บนฝากระท้อบสีน้ำตาลของปาล์มแข็งกูอาโน ทำ
ให้แบนและซ้อนกันนั้น, มีภาพสีของพระเยซู และภาพ

พระแม่พรหมจารีแห่งโคเมซ. ทั้งสองสิ่งนี้เป็นของที่ระลึกซึ่งเหลืออยู่ของภรรยาของเขา. ครึ่งหนึ่งเคยมีภาพถ่ายสีจาง ๆ ของภรรยาของเขาอยู่บนข้างฝานี้ แต่เขาได้ปลดมันเอาออกเพราะว่า เมื่อมองเห็นครึ่งใดทำให้เขารู้สึกเปล่าเปลี่ยวและว้าเหว่ ในขณะที่ภาพนั้นถูกเก็บเอาไว้บนหิ้งโดยวางเอาไว้ใต้เสื้อผ้าอันสะอาดของเขา.

“ตามีอะไรกินบ้างล่ะ?” เจ้าหนูนั่งถามขึ้น.

“มีข้าวสาลีเหลืองกับปลา. เจ้าต้องการบ้างไหมล่ะ?”

“ไม่หรรอกตา, ฉันจะไปกินที่บ้าน. ตาต้องการจะให้ฉันก่อไฟให้ไหม?”

“ไม่ต้องหรรอก. ตาจะก่อเอาเองทีหลัง. หรือไม่ก็จะกินข้าวเย็น ๆ.”

“ฉันจะเอาแหไปได้หรือเปล่า?”

“แน่นอน เจ้าเอาไปสิ.”

อันที่จริงไม่มีแหอยู่อีกแล้ว และเจ้าหนูก็นึกได้ว่าชายชราได้ขายมันไปเสียแล้วตั้งแต่เมื่อไร. แต่ทั้งสองคนก็พูดตลกกันถึงเรื่องนี้อยู่ทุกวัน. ไม่มีข้าวสาลีเหลืองและไม่มีปลา ซึ่งเจ้าหนูก็นึกเรื่องนี้ด้วยเหมือนกัน.

เต๋า ทะเล

ของ เฮนสท์ เฮมมิงเวย์

แปลจากเรื่อง

THE
OLD MAN
AND
THE SEA

ตัวอย่าง

เฮมมิงเวย์

เขาเป็นคนหนึ่งในบรรดานักเขียนเหล่านั้น ผู้ซึ่งเต็มไปด้วย
ความสัตย์ซื่อไม่ทอดทิ้ง ในอันที่จะผลิตเรื่องราวที่ตรงต่อ
ความจริง ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นภาพที่เต็มไปด้วยความยาก
เข็ญแห่งยุค - จากคำสดุดีในการรับรางวัลโนเบลไพรัช

เต๋าทะเล เป็นนวนิยายที่ยิ่งใหญ่เรื่องสุดท้ายของเฮมมิงเวย์
เป็น เรื่อง ของชาย ชราซึ่งต่อสู้กับปลาใหญ่อยู่โดยลำพังอย่าง
โดดเดี่ยว เป็นเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับความกล้าหาญ แห่ง
ชัยชนะ และความ พ่ายแพ้ของ มนุษย์ที่มีต่อ ความ เข้มโหด
ของธรรมชาติ